

НЕЗАВИСИМЪ БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.

Излиза всяка
сряда.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕЗЪ — Шуменъ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.
БРОЯ 1 левъ.

Една навременна инициатива.

Едно отъ църковнитѣ настоя-
тельства въ Варна напоследно
време е поело една нова за
нашето време, макаръ и оправ-
дана исторически, инициатива.
Работата се състои въ след-
ното. — Настоятелството съ-
токана учтиво моли енори-
шитѣ на храма да се прите-
жатъ съ своята материална
лепта въ помощъ на църквата,
като опредѣли всѣки за себе
и вноската — *доброволенъ го-
шеникъ църковенъ данъкъ*.
Самъ по себе си тоя актъ ка-
че не е отъ много важно
существо. Храмоветѣ у насъ ви-
аги сж се строили и подър-
жали чрезъ щедритѣ подая-
ния на вѣрующитѣ християни.
Насъ отъ турско време, кога-
то държавната властъ бѣше чу-
да и естествено, не иждивява-
ле срѣдства за строежи на хра-
мовете, народътъ доби навикъ
самъ да строи храмове, самъ
да издържа клиръ, да счита
храмовете и тоя клиръ *свои*
ародни. Отъ Освобождението
насамъ не можемъ да се по-
валимъ, че държавата е поела
рижата за църква и духовен-
ство (съ изключение на мизер-
ното „добавъчно възнагражде-
ние“, което свещеницитѣ по-
лучаватъ). По тоя начинъ иде-
та за народна църква и на-
родно духовенство у насъ стои
непожтната.

Втората характерна особе-
ностъ на ежегодната лепта,
като всѣки християнинъ трѣб-
ва да внесе въ черковната ка-
за, е тая: *църквата ще познава*
воитѣ върни и тѣ ще пом-

нятъ задълженията си къмъ
нея. Идеята за енория — като
составна частъ отъ епархия и
църква, като жива клетка отъ
живия организъмъ на правос-
лавната църква, нѣма да бжде
замѣнена съ друга, нова и не-
свойствена на нашето черков-
но устройство идея: за брат-
ства, дружба, организация и
т. н. Братство, дружба, ор-
ганизация — това сж поня-
тия, които се аключатъ въ
понятието за енорията.

Благотворителностъ и прос-
вѣта, — това сж задължени-
ята на енорията по законъ и
църковни канони. Отъ нѣколко
години има стремежъ това
понятие да се замѣни съ поня-
тието за братство. Ние не сме про-
тивъ братствата като изразъ
на сериозното желание на ду-
ховенството къмъ нова твор-
ческа проповѣдническа дей-
ностъ. Но, пита се, не може ли
сжщото желание, сжщиятъ
творчески импулси и съзнател-
на инициатива да се извърш-
ватъ подъ флага на енорията?
Въ желанието си да създа-
демъ нова насока, ние измѣ-
няме основата на социалния
черковенъ животъ. Не е ли
добре да обрнемъ погледъ
назадъ къмъ заветитѣ на ба-
шитѣ си, къмъ старата цър-
ковна традиция и повелението
на Екзарх. Уставъ и по тоя
начинъ да подведемъ *новата*
насока подъ старото, познато
и изпитано знаме на черков-
ната енория?

Свещ. Енчо п. Мордановъ.
Варна.

пълно съ слънчева свѣтлина и
доброта като едно истинско
Божие дете, то той би преди-
звикалъ свѣтълъ блѣсъкъ
върху потъналото му въ скръбъ
чело и би изтрилъ неговата
още неизплакана сълза. Това
би било, наистина, отражение
отъ блѣсъка на самата Божия
милостъ . . . въ тоя тѣй себе-
любивъ и отчужденъ свѣтъ.

Човѣкъ трѣбва винаги да
има отворени, виждащи очи.
Оня, който се нуждае отъ тво-
ята доброта, ще те намѣри.
Богъ ще ти го изпрати, въ
това бжди сигуренъ! Затова
не стой съ затворени очи, а
бжди винаги подготвенъ, за
да го видишъ, когато той стои
предъ тебѣ! Ще видишъ този,
когото ти е изпратилъ Богъ и
когото, ако погледнешъ съ Бо-
жествената свѣтлина на мѣдростъ
та и обективностъта, не ще ти
се види като изнудвачъ на твоето
мило сърдце. Ти ще бждешъ
сега способенъ да разпознаешъ
точно дали предъ тебѣ стои
човѣкъ съ просящъ и безпомо-
щентъ погледъ или единъ другъ
съ нахалентъ и дързкъ пог-
ледъ. И тогава ще живѣе въ
твоята душа словото Божие и
мѣдростъта Божия.

Не дръжъ сжщо ушитѣ си
глухи или полуглухи! Жалко
че мнозина сж съ глухи уши.
Тѣ не чуватъ подземното бу-
чение на приближаващия край,
отъ който земята, макаръ и
тихо, винаги трепери. Маши-
нитѣ фучатъ. Моторитѣ тра-
катъ. Аеропланитѣ перки
трептятъ. Желѣзопѣтнитѣ рел-
си се огъватъ. Трамваитѣ скър-
цатъ. Влаковетѣ се плзгатъ,
сѣкашъ нищо не вършатъ
предъ работата на фабрицитѣ
Но, въ този ясенъ шумъ нѣ-
що тихо стене, нѣщо, което
кара лекия въздухъ да фучи
като предъ буря. И не сме ли
ние чували, наистина, грѣмо-
тевицата, когато се срещнатъ
две противоположни сили? Та-
ка трѣбва да чуемъ и тия пър-
ви прояви на грѣмотевицата,
която нѣкои мислятъ, че е
далечъ въ хоризонта.

Далечъ ли е Москва? Не!
Москва е близо. Вълнитѣ отъ
движението на желтата раса
въ дачения изтокъ почнаха
да се долавятъ. Движението
на чернитѣ около Нилъ и Ин-
дия, на арабитѣ въ Палестина
почна да се издига и предве-
щава идващата голѣма война
която ще дойде между амери-
канци и европейци, между
черни, бѣли и желти. Това
ние едва ще дочакаме, но то
ще дойде тѣй сигурно, както и
самия Антихристъ иде.

Тогава не дръжете повече
ржцете си затворени! Давайте
ако искате да ви се даде. И
това, което давате стократно
ще ви бжде върнато, когато
дойде предсречението Владе-
теля Действувайте, ако искате
да не бждете отхвърлени отъ
лѣвата Му страна или пъкъ
се намѣрите неподготвени, из-
ненадани отъ пришествието Му!

Империализмътъ съ своето
наследие, както и царизмътъ сж
къмъ своя край. Само ако до-
бротата, разбирателството,
справедливостъта и милосър-

дието биха могли да слѣятъ
въ едно Богъ и царъ, тагава
бихме имали Царя на бждеще-
то, Бога на вѣчността.

Отъ немски:
Ек. Д-ръ Панайотова.

Кирилъ Искровъ.

ИРИНА.

Отъ дветѣ страни на друма
близо до селото започваше
тъмната курия. Презъ високи-
тѣ габари, свѣтливитѣ лжчи
се нижеха и срещнитѣ канари
вече пламтѣха. Развидѣлява-
ше се. Въ това време овча-
рътъ Мартинъ, най-голѣмиятъ
дѣдо Янковъ синъ, бѣше от-
давна излѣзълъ отъ селото и
наближаваше вече самодив-
ското изворче. Той бързаше.
Насреща му подухваше слабъ
вѣтеръ, който подѣвваше су-
ха шума и носѣше дѣхъ на
млада гора.

Мартинъ отдавна бѣше на-
пустналъ баща си. Той заживѣ-
самъ. Отдѣли се и събра бо-
гатъ имотъ. Той бѣше все оня
хубавъ мжжъ, за какъвто блѣ-
нуватъ момитѣ. Все още съ
вирната глава, изправена и
силна снага, съ лице изпече-
но отъ слънцето и съ жилави
ржце, едри като чукове.

Отъ нѣколко месеци той
зарѣза и жена, и кжца. И
преди още да се разсѣмне
хващаше гората. Рано, преди
изгрѣвъ, той се изгубваше въ
курията, за да отиде въ сѣс-
елното село. При вдвигната И-
рина се овѣрташе, търсѣше я
по прозорцитѣ, които винаги
бѣха отворени.

Тая пролѣтъ той нѣколко
пжти идва въ това село, защото
селянитѣ имаха нужда отъ до-
бри лозари, а той бѣше до-
бъръ майсторъ да присажда
лозови прѣчки. Мнозина го
търсѣха. И у хубава Ирина
бѣше на работа. Тя добре го
посрещаше. Тъмнитѣ ѣ очи се
спираха на смутения му пог-
ледъ, а хубавото ѣ лице, съ
двойна брадичка, ставаше все
по кржгло и свѣтло, когато
очитѣ имъ се срещаха. Пос-
ледния пжтъ тя отиде при не-
го на лозето, когато го по-
рѣзваше. Тя бѣше се премѣ-
нила, съ високо вдигнати бѣ-
ли ржжави. Пълната ѣ силна сна-
га избиваше навънъ, искаше
да прѣсне синия ѣ сукманъ
Тѣ ядоха и пиха. Кѣсно презъ
тъмната нощъ се носѣше тихъ
шепотъ и смѣхъ въ колибата.
Отъ тази вечеръ той вече ос-
тави своето семейство. Ирина
го привлече къмъ себе си.
Мартинъ зарѣза жена си. Тя
гаснѣше въ скръбъ и болестъ.
Дветѣ му момиченца набли-
жаваха вече да се замомѣятъ.
Тѣ разбираха скръбъта на
майка си и мълчаливо посре-
щаха баща си. А той вече за-
почваше да се губи по цѣли
дни и нощи. Кжцата забеднѣ,
никой не внасяше въ нея. Мар-
тинъ разпродаде овци, доби-
тъкъ, нѣколко ниви. Всичко
изядоха съ Ирина. Той всичко
прѣсна по тая любовъ.

Кѣсно една есенна нощъ,
Мартиновата се измѣкна отъ

леглото, бледа и слаба. Ней-
ната висока сѣнка се бѣше
изправила на срещната стена,
— хвърлената отъ лунната свѣт-
лина сѣнка протѣгаше закани-
телно ржце. Тя отправи огас-
налъ погледъ къмъ иконата и
прѣмълви нѣщо. — Сѣлзи на-
пълниха очитѣ ѣ, когато пог-
леда ѣ се спрѣ върху спящи-
тѣ деца.

Сутринтъ кжцата се напъл-
ни съ писъци. Смъртъта бѣ-
ше покосила измжчената жена.
Мартинъ се завръщаше въ се-
лото. Нѣкоя сила бѣше го по-
върнала къмъ своя домъ. Той
бѣше бледъ и смутентъ.

Следъ деветинитѣ заведе

децата си въ близкия градъ и
ги остави да слугуватъ.

Прѣсна се челядъта.

Грѣйна пакъ слънце. Гората
се развиваше. Тя стана тъмна
и тежка. Полянитѣ се раззеле-
ниха, цѣвна божура, задрънка-
ха звънци и тежкъ мирисъ на
червенъ лилякъ изплъзваше
гората. Мартинъ, взелъ малко
пари отъ слугуването на девой-
четата, закупи на ново нѣколко
овци и кози и се изгуби въ
балкана. Кжцата запустѣ.

Единъ день, когато вече зрѣе
ха черешитѣ, Ирина се прене-
се. Тѣ се вѣнчаха. Момичета-
та се научиха за това и много
плакаха. Мартинъ въ скоро
време почувствува властѣта на
Ирина, обаче, той мълчеше и
ядъ кипѣше въ гърдитѣ му.
Загубилъ бѣше вече предиш-
ната си воля, той посърна и
тежко се навжси.

Мартинъ не можеше да по-
нася, какъ жена му се овиве-
ше около всѣкой мжжъ. Тѣ
сновѣше изъ селото, ржково
дѣше всички сплетни и се за-
нимаваше да посреща чуждитѣ
керванджии вънъ отъ селото.
При Попъвата чешме
Често тамъ спираха балкан-
джии, въ сиво облекло и рунтави
калпаки. Тамъ пладнуваха,
по нѣкога, когато закѣснѣваха
нощуваха.

Ирина още повече пълнѣше
и се разхубавяваше. Никого ве-
че не излизаше по кѣра на
работа. Това вършеше Мар-
тинъ самъ или се редува-
ше съ сѣсидитѣ си. Той ходѣше
като слънчасалъ, бѣгаше отъ
хората, а Ирина, ако не сме-
вѣше съ препѣхнати подъ че-
прзитѣ ржце, стоеше до отве-
рения прозорецъ и предѣше,
хубавото ѣ лице съ весели очъ
привличаше всѣкой мжжъ по
гледъ. Женитѣ съ наведенъ
глави минаваха край прозор-
ца и я кълнѣха. Ако ли нѣко-
по смѣла я поглеждаше, тя
посрещаше съ счупени устни.
Подсмиваше се, като я гле-
дѣше съ тъмнитѣ си очи предъ
звикателно.

Мартинъ, за да не среща по-
вече хора отъ селото, започ-
керванджилъкъ до близкия
градъ.

Всѣка седмица по нѣколко
пжти той ходѣше съ колата
града, откарваше храна, сѣн-
къвото му попаднѣше. Ед-
вечеръ срещу Димитровъ денъ
той пристигна въ града. На-
ри момичетата и плакаха зае-
но. Най после той ги придру-

Д-р I. Klug.

Слѣпи очи, глухи уши, затворени ржце.

Слѣпи очи? — Какъвъ само
блѣсъкъ и сияние излиза отъ
новѣшкото око, когато сърд-
цето силно бие, когато се
празнува тържество, когато
земята предлага на жадния
новѣшки погледъ своята кра-
вота и чаръ! Каква дълбока
свѣтлина излиза отъ окоето на
сгоденика и сгоденицата, май-
ката и детето, съпругътъ и
съпругата, когато тѣхнитѣ ду-
ши се потопяватъ една въ дру-
га! О! свѣтътъ е препълненъ съ
сияющи очи! Дали обаче тѣ
сж повече отъ плачущитѣ —
незная. Нека бжде така!

Тукъ азъ искамъ нѣщо дру-
го да ви кажа: Въ свѣта има
най-вече слѣпи очи — хора съ
слѣпи очи, било то щастливи
или нещастни, които нѣматъ
погледъ за чуждото страда-
ние и нужди. Щастливитѣ сж
слѣпи отъ блѣсъка на щастие-
то си, а нещастнитѣ сж слѣ-
пи отъ сълзитѣ на нещастие-
то си. Всѣки отъ тѣхъ има
очи само за себе си, но не и
за другитѣ. Тѣ носятъ въ ду-
шата си вѣчния упрѣкъ
единъ упрѣкъ, който казва:
„Всички вие, хора на радостъ
та и скръбъта, защо нѣмате
око да погледнете на тия, кои-
то не стоятъ на висотата на
живота, а тънатъ въ неговата

низина“? Ти и ти или ти, вси-
чки вие, които четете тия ми-
редове: Не бивайте повече
слѣпи, когато минете покрай
ония, които очакватъ отъ васъ
и се нуждаятъ само отъ единъ
поздравъ, отъ една добра ду-
ма, отъ едно малко дарение
отъ една малка радостъ или
утеха! Не забравяйте щастieto
или скръбъта на онова човѣкъ
ко съ сърдце, на което само съ
единъ погледъ бихте могли да
стѣсните хоризонта и промѣ-
ните цѣлата перспектива на
живота му!

Азъ ви моля въ името на тия,
които търсятъ радостъ и по-
мощъ отъ вашитѣ очи: „Не
дръжете очитѣ си отворени са-
мо за слънцето, което ви свѣ-
ти, но и за тъмнината, дето
сж принудени да живѣятъ мно-
зина! Ти и ти или ти! Не
дръжете очите си отворени са-
мо за *своята* скръбъ, но и за
чуждата! Тогава само човѣкъ
ще изпълни казаното: „Ти трѣ-
бва да обичашъ ближния си
повече отъ себе си!“ или: „Ти
не трѣбва да обичашъ себе
си повече отъ ближния си!“
„Всѣки за себе си“ — това е
една груба, егоистична, ези-
ческа и нехристиянска фраза.
И, ако всѣки пожелае да на-
блюдава нѣкого, но съ око

да се приберат на село. Тъ се съгласиха. Късно през нощта колата леко се движеше по мекия друм, а биволити, равномерно чаткаха. На всички като чели бѣше олекнало, децата бѣха на ново обикнали своя баща и нажалено го поглеждаха.

Въ къщи тая нощ Ирина не бѣше сама. Тя бѣше прибрала единъ отъ балканджииѣ. Високиятъ и снаженъ кербанджия остави колата въ другаричко заспа, той тихо се примъкна откъмъ дерето и се изгуби въ сѣнката на дърветата.

Ирина го очакваше. Тежкиятъ ѝ коси се спускаха на голѣми сплитки върху бѣлата ѝ пазуха. Тя бѣше се много разшетала и сготвила богата вечеря. Налѣ силно вино въ шарената бѣклица, също така както бѣше посрещнала за пръвъ пътъ Мартина. Късно презъ нощта, необезпокоявани отъ никого, тѣ продължаваха вечерята и тъй като за виното бѣха нуждни орѣхи, тя взема една вощеница, останала отъ погребението на Мартиница, и чевърсо се изкачи по стълбата на тавана. Ирина запали свѣщта на една гредата и се зашура да търси орѣхи. Нагребя единъ саханъ, потърси и нѣщо друго за ядене и въ залисията излѣзе, затвори капандурата. Тя бързаше, хиляди ржце я теглѣха да слиза по-скоро долу при лияния вече кербанджия. Тя бѣше забравила свѣщта на гредата. А при слизането си, тя се закачи и безъ малко щеше да падне. Изъ подъ сукманя се подаде хубавия ѝ кракъ, оголенъ чакъ надъ колѣното. Балканджията се спусна, прехвана я презъ кръста и я смъкна отъ стълбата. . .

Тиха нощ. Луната побѣлѣ. Небето бѣше станало свѣтлосиньо, като че ли се развидѣляваше. Изведнажъ лумна пожаръ. Мартиновата къща горѣше. Цѣлото село бѣше смутено. Тежки облаци и огромни огнени талази се въртѣха около къщата. Тя прѣщѣше. Гласове отъ викове и плачъ. Глъчката се увеличаваше неимоверно много. Дрънкаха бѣли бакачи. Свѣтлината отъ пожара осветляваше цѣлото село. Нищо не можаха да помогнатъ селянитѣ. Силенъ вѣтрѣ размѣтваше пламъците и никой не посмѣ да се вмѣкне въ къщата, за да спаси Ирина и балканджията. . . Къщата въ скоро време се срина и сутринята продължаваше още да дими, като отъ голѣмо огнище.

—Има Господъ! . . . Навъсено шепнѣха женитѣ на пожара.—Има! . . . Мнозина унесено отговаряха и се кръстѣха, като поглеждаха къмъ пожарището.

Късно на другия день Мартинъ се завърна въ селото. . .

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ.

Конгресътъ на зап. офицери, заседавалъ въ София на 20, 21 и 22 окт. т. г., между друго е решилъ да се дава въ училищата национално и религиозно възпитание. Зап. офицери, както и подофицеритѣ, а така също и свещеницитѣ зъ своитѣ конгреси взематъ такива решения. Ала кога ще се приложатъ тия решения? Има ли кой да ни слуша? Културнитѣ страни твърде отдавна сж разбрали, че здравето семейство, здравиятъ духомъ и въкъкъ, е гранитътъ, върху който се гради силната държава, великото отечество! Затова виждаме, че социалистическа Германия, Белгия, Холандия, Англия, държатъ най-здраво

за религиозното възпитание въ училищата. „Безбожна“ Франция следъ като офиц. власть 25 год. страни отъ църквата, сега съ законъ поднови съюза си съ църквата и религиозното възпитание въ училищата. Нашитѣ съседи отдавна здраво застъпватъ въ училищата си религиозното и национално възпитание. Но България? България прави и з к л ю ч е н и е. Нейнитѣ просвѣтени синовечесто казватъ, че си иматъ свой Богъ, но този Богъ не желаятъ да му го проповѣдватъ „поповетѣ“. А народътъ, простиятъ народъ може да се задоволи съ своето суевѣрие и неговитѣ жреци — врачкитѣ и баячкитѣ.

Следъ като взехте това прекрасно решение, г. г. офицери, направете да се то приложи съ всичката му пълнота!

Презъ 1925 г. католицитѣ бѣха открили една мисионерска изложба въ Римъ. Много народъ се стече да види постиженията на Римската църква въ това направление: мисионерство и резултати отъ работа между езичниците изъ цѣлъ свѣтъ.

По подражание на тая изложба, тази год. Франция откри една подобна изложба, но подвижна. Обикалятъ се села и градове, за да се опознаятъ въ р у ю щ и тѣ съ постиженията на мисионеритѣ. Изложени сж фотографии, брошури, книги, карти, диаграми, статистики, мощи отъ разни мисионери, претърпѣли мъченическа смъртъ между езичниците, после амулети, фетиши, страшни маски на разни дървиши и магьосници, статуетки на богове и богини и пр., всичко, за да илюстриратъ нагледно духовната мизерия, въ която тънатъ народитѣ, които не сж чули за И. Христа и сж далече отъ неговата свѣтлина. Има спомени отъ цѣлото земно кълбо.

Изложенитѣ предмети показватъ още и живота на мисионеритѣ между езичниците. Въ разнитѣ отдѣления на тая изложба има мисионери и мисионерки, които даватъ нужнитѣ осветления на посетителитѣ. По този случай държатъ се религиозни сказки отъ мисионеритѣ, ролиратъ кинематографъ съ изгледи отъ дивитѣ страни, които сега се евангелизиратъ посредствомъ тия мисии. По тая случай се събиратъ грамадни волни пожертвувания за дѣлото.

Ние не можемъ да не се радваме и да не ржкоплѣскаме на това дѣло на мисионеритѣ изъ тия далечни и диви страни. Но осаждаме Бороветъ, че въ християнски страни като нашата пращатъ туне-ядци — да сѣятъ вражда и разединение между еднокръвни братя, които изповѣдатъ една вѣра, иматъ единъ Богъ и едно кръщение въ името на Св. Троица.

Религиозна статистика на земното кълбо, съставена отъ единъ католикъ:

православни 157 милиона
католици 304 „
протестанти 212 „

Всичко хр-ни 673 милиона
мохамедани 227 иилиона
езичници 785 „

Всичко езичници 1012 милиона

Отъ единъ милиардъ шестотинъ и осемдесетъ милиона, колкото е населението за земното кълбо, едва 673 милиона сж християни, а единъ милиардъ и нѣщо — не сж чули още за И. Христа и сж чужди за

Евангелието. Колко много има да се работи, до като се постигне нашия идеалъ: единъ пастиръ и едно стадо!

Нека Бороветъ и Хамбургския Интернационалъ на адвентиститѣ си взематъ добра бележка. Бихме имъ съдействували да си събератъ оржидията изъ България и ги натоварятъ на параходъ на пътъ за тия далечни страни тамъ да работятъ, а не да стоятъ на топло въ Варна, Шуменъ, София, Красно село и пр. . . да хулятъ Прав. Църква и нейнитѣ пастори, които по-вече отъ 100 год. живѣятъ и работятъ срѣдъ измъчения отъ неговитѣ ненавистници бълг. християнски народъ.

нашъ абонатъ отъ София пише до Прот. Тулешковъ, Ред. на П. Дѣло, съ копие до насъ: Прочетохъ въ бр. 41 т. г. на П. Дѣло, че нѣкой си студентъ, Борисъ Миневъ, фалшифициралъ подписа на едного отъ професоритѣ и му се анулирва едно полугодие. Това отбелезватъ следъ като сте изброили имената на свършилитѣ тазисесия студенти-факултета. За свършилитѣ студенти имаше и въ миналия брой съобщение за това здравия разумъ не намира основание пакъ да се хроника. Вие това сте направили, за да излезе, че, между другото, изъ живота на факултета има и единъ наказанъ студентъ. Правите това, за да не покажете съвсемъ открито ненавистъта си къмъ лицето или по-често Д—то, което той ръководи като председателъ. Крайно съжалявамъ за тази Ви постъпка, защото съ нея излагате не студента лично или д-вото „Св. Климентъ“, а цѣлия факултетъ съ студентъ и професори предъ свещенството и Църквата, макаръ че за нѣкои отъ Г. Г. Професоритѣ хрониките панигерици. Отъ това Ваше държане е ясно, че сте чуждо оржие, служите на лични амбиции и дертове, а не за благо на Църквата. Вестника Ви преставамъ да чета и получавамъ, защото търсите най-малкия поводъ само и само да опетните нѣкого, безъ да държите смѣтка за резултатитѣ. За сега толкозъ“ . . .

Вашъ абонатъ:
Миролюбовъ, Дух. Академия

Съобщението ни, че Варненския Митрополитъ е забранилъ на Арх. Намѣстници въ Шуменъ и Провадия да одържатъ отъ свещ-тъ суми за Свещ-ния Сюзъ, въ който Сюзъ, както се изрази сжщиятъ Митрополитъ, *върлуватъ* прот. Ханджиевъ и Тулешковъ, е причинило голѣмъ гнѣвъ у о. Тулешкова. Той прави „изяснение“ по случая въ П. Дѣло, като привежда съобщението, но, понеже Н. Будителъ му е черенъ предъ очитѣ, не споменава името му, а казва само: „листътъ“ и пр. Това негово поведение е тѣрде забавно. То развеселява интелегентнитѣ свещеници изъ България, които разбиратъ отъ где иде гнѣва на о. Тулешкова. . . Но той има да глътне още много горчиви хапове — и той, и неговиятъ партньоръ Ханджиевъ. Нашитѣ предварителни съчувствия! . .

ХРОНИКА.

Нашитѣ четци знаятъ, че между свещеницитѣ **Константинъ Кожухаровъ** отъ гр. Варна, редакторъ на в. **Християнски съветникъ**, и **Димитъръ Попвасилевъ** отъ гр. Шуменъ, редакторъ на в. **Народенъ Будителъ**, отъ редъ

Домакинство при Щаба на 4-й Пехотенъ Полкъ—Шуменъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 820

Домакинството при Щаба на 4-й Пех. Полкъ, обявява на интересующитѣ се, че на 30 Ноември 1929 год., отъ 11 часа преди пладне, на пазаря за добитѣкъ въ гр. Шуменъ, ще се извърши продажба съ явно наддаване на единъ бракуванъ конь съ първоначална оценка 500 лв. Коня може да се види всѣки присъственъ день и частъ въ Домакинството на Полка (бивша 4-а Интендантска рота) Продаването му ще стане следъ утвърждаването на тържния протоколъ.

Залогъ за правоучастие въ търга се иска 10% отъ първоначалната оценка. Закона за Б. О. и Предприятията задължителенъ за конкурентитѣ.

Всички разности за публикация, гербъ и др. сж за сметка на купувача.

14 Ноември 1929 година, гр. Шуменъ

Отъ Домакинството

Домакинство при Щаба на 4-й Пехотенъ Полкъ—Шуменъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 823

Домакинството при Щаба на 4-й Пех. Полкъ, обявява на интересующитѣ се, че на 28 Ноември 1929 година, отъ 11 часа, въ Шуменското Окръжно Данъчно Управление, ще се произведе спазаряване по лобоволно съгласие, за доставката на шивашки материяли по образци, за Домакинството на Полка, а именно:

1. Зебло 120 метра, приблизителна стойност 3120 лв.
2. Металически копчета 4000 броя „ 6000 „
3. Телени копчета 4000 броя „ 800 „
4. Куки за кръста 4000 броя „ 2000 „
5. Телени копчета за панталони 2000 броя ст. 1000 „
6. Токи за панталони 2000 броя припл. стойн. 2000 „
7. Копчета тенекиени 20.000 „ 5000 „
8. Макари черни по 1000 ярда, 800 броя № 40 22400 „

Всичко 42,320 лв.

На която сума възлиза общата приблизителна стойност на доставката.

Залогъ за правоучастие въ спазаряването се иска 5% отъ приблизителната стойност въ банково удостоверение.

Допуща се оферирането изцѣло за всички материали отдѣлно за единъ и по-вече предмети.

Желающитѣ да взематъ участие въ спазаряването се съобразятъ съ Закона за Б. О. и Предприятията.

Поемнитѣ условия и образцитѣ могатъ да се видятъ всѣки присъственъ день въ Домакинството при Щаба на 4-й пех. полкъ, а въ деня на спазаряването въ Шуменското Окръжно Данъчно Управление.

Гр. Шуменъ, 15 Ноември 1929 година.

Отъ Домакинството.

години сжществуватъ идейни различия по редъ църковни въпроси, които презъ миналата година най-вече се изразиха въ лични нападки и обиди. Двамата свещеници, заради мира въ църквата и спокойствието на религиозния животъ въ Варненската епархия, се събраха въ Варна на 12 того за взаимно разбирателство и извинение. Между другото свещеникъ Кожухаровъ въ бр. 38. отъ в. **Хр. Съветникъ** бѣ написалъ статия съ твърде обидно съдържание за свещеникъ Попвасилевъ. По поводъ на тази статия, свещеникъ Кожухаровъ за яви, че вижда въ лицето на свещеникъ Попвасилевъ трудолюбивъ и честенъ Христовъ служител, поради което съжалява за отпразненитѣ му обиди. Сжщо така и свещеникъ Попвасилевъ изказа съжаление за гдето, макаръ и не въ такава остра форма, е засѣгалъ личността на свещеникъ Кожухарова въ редактирания отъ него вестникъ. Въ резултатъ на това разбирателство тѣ прекратиха заведеното помежду имъ дѣло и заявяватъ, че сж въодушевени за нова взаимна работа за доброто на църквата и Епархията.

гр. Варна 12. XI. 1929 год.

Свещ. К. Кожухаровъ.

Свещ. Д. Попвасилевъ.

Въ Шуменъ това лѣто се дигна великолепна сграда — Общински домъ, която е истинско украшение за града. Нейнитѣ основи бѣха поставени преди повече отъ 20 години, а се привърши това лѣто. Поканенъ е да вземе участие въ освещаването на сградата, утре, недѣля, 27 того, Н. Впр. Варненския Митрополитъ Симеонъ, който е обещалъ да дойде. Поканени сж да присъствуватъ представи-

телитѣ на всички офиц. учредения и култ. просв. организации и институти.

Въ с. Ендже, Шуменска епархия, дето има католическо училище сж пансионъ и много католици, православнитѣ, които сж малцинство и сж преселени отъ време на войнитѣ, сж строили това лѣто своя църква. Въ недѣля на 17 того щѣ стане нейното освещение отъ Н. Пр. Еп. Андрея Велики. Който желае да направи дѣла на бедната нова църква, може да го направи въ града чрезъ свещ. Хубанчевъ, който за сжга е енорийски свещеникъ въ това село.

Дълбоко трогнатъ въ проявитѣ симпатии и внимание по чествуването 25 годишната ми скромна свещенска служба на 10 Ноември т. г., отправямъ моята всеобща благодарностъ на Негово Високопреосвещенство Варно-Преславския Митрополитъ г. г. Симеона, на Негово Високопреосвещенство Варненския Митрополитъ г. г. Христе, на Преосвещената епископа Андрея, на всѣхъ благоговѣйни свещеници, държавства, организации и благодетели християни, които лично, писмено и телеграфически ме поздравиха по този случай и ми поднесоха своитѣ подароци.

Гр. Шуменъ, 14 XI 1929 год.

Протоиерей Ив. Дочиски

ЗА РАЗЛЕПВАНЕ

на афиши, некрополи и ици, щенамѣрите свободенъ човице въ книговез. на Д. ПЕТКОВъ срещу магазинъ „Елеоноръ“